

HİLAL YILDIRIM

Türkan Şoray Ortaokulu

Ortaokullar Arası Yarışma
Mansiyon Ödülü

DENİZ'İN MASALI

Güneş ışıkları gözlerime nüfuz ederken ellerimle gözlerimi kapatıp kafamı diğer yöne çevirdim. Kulağımdaki kulaklık bana farklı melodiler sunarken şarkıdan uzaklaşmış, düşüncelerimle derin bir sohbete dalmıştım. İçimdeki tüm duygular savaş içindeyken kafam darmaduman, dalıp gidiyordum. Ara sıra kendi kendime konuşup kendimle dertleşirdim. İnsanların delice dediği bu şey aslında terapinin ta kendisiydi. Küçük bir çocuğun hayali arkadaşlarıyla konuşması gibi ben de kendi hayali ailemle, biraz da kendimle konuşuyordum. Bu beni eski bir dostun sarılığı gibi rahatlatıyor, biraz da güldürüyordu. Rol yaptığım bu dakikalar beni başka bir diyara doğru götürürken bu zamanlarda insanların garip bakışlarıyla karşı karşıya kalıyordum. Konuşmaktan sıkıldığım anlarda ise kitap karakterlerini dinliyor, onların hatalarında yer ediniyordum kendime. İzinsizce girdiğim bu hayatlar da beni sorgusuzca kabul ediyor ve hiç çıkarsızca seviyorlardı; ancak ayrılma vakti geldiğinde hepimizin içini bir hüznün kaplıyor, umutsuzca vedalaşıyorduk.

Ben insanlara değil, kitap karakterlerine bağlıydım. Çünkü onlar ne zaman istesem nedenini sormadan yanımda olur, bana kucak açarlardı. Ancak bir gün bir terslik oldu. Bu sefer bağlandığım kişi bir kitap karakteri değil, bir insandı ancak bu aşk değil, dostluktu. Dostluktan öte kardeşlikti. Orta öğrenimimin başladığı ilk yıllarda karşıma çıkan bu kız şimdi benim için kitap karakterleri kadar değerliydi. Deniz'i göreceğimi düşündükçe neşeleniyor ve yüzüme engelleyemediğim bir gülümseme hâkim oluyordu.

Kulaklığımı çıkarıp, telefonumla birlikte sırt çantamın derinliklerine gönderdiğimde arabadan çoktan inmiştim. Parkın

arkasında pek kimsenin gitmediği boğaza bakan bu yere doğru hızlı adımlarla ilerlerken Deniz'in orada olduğunu biliyordum; bu yüzden adımlarımı daha da hızlandırıp oturduğu banka doğru yöneldim. Geldiğimi fark edince heyecanla yerinden fırlayıp bana sıkıca sarıldı, sarılışına karşılık verirken onu ne kadar özlediğimi fark ettim. Banka oturduğumuzda uzun bir konuşmanın başlayacağını biliyordum.

Tam üç saattir gülüyor ve sohbet ediyorduk ancak hâlâ konuşacak bir sürü konu vardı ve hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Oturduğumuz yerden kalkıp yürümeye başladık. Ağır ağır kalabalık kaldırımlardan geçerken sohbetimize devam ettik. Vedalaşıp evlerimize gittik.

Son iki aydır burada değildim ve burayı çok özledim. Tüm yaz boyunca etrafımda arkadaşlarım olmadığından annemin başının etini yemiş ve sürekli onunla birlikte dolaşmışım. Yazlığımız Muğla'nın küçük bir beldesi olan Güllük' teydi. Bir emekli olayım pılımı pırtımı toplayıp yazlık bir bölgeye gideceğim, diyenlerin bahsettiği yerdin Güllük. Sakin bir kentti ve herkes dost canlısıydı ancak eğer etrafınızda sohbet edeceğiniz arkadaşlarınız ve zaman geçireceğiniz bir etkinlik yoksa ikinci haftadan sonra çok sıkıcı bir yerdi. İstanbul'a döndüğümüzde derin bir oh çektim, özlediğim İstanbul havası ruhumun derinliklerine nüfuz etti. Hep kalabalığından ve trafiğinden şikâyet ettiğimiz bu şehir bir süre sonra sizi içine hapsediyordu. Nereye giderseniz gidin yine döndüğünüz yer burası oluyordu. Yani tilki dönüp dolaşıp kürkçü dükkanına geri dönüyordu.

Eve gelince bilgisayarımın başına geçip şarkı listemden bir parça seçerken önüme boş bir kâğıt aldım. Kalemimle kâğıda ince çizgiler çizerken farkında olmadan bir ağaç figürü ortaya çıkarttım. Sonradan dikkat edince onun Deniz'le gizli dilek ağacımız olduğunu fark ettim. Genellikle gezdiğim yerlerin resmini çizmeyi severdim, kafamı dağıtmamı sağlardı. Deniz ise benim aksime yazı yazmayı, harflere duygular ve düşünceler yüklemeyi severdi. O yazardı, ben de onun yazdıklarını çizgilerle resme dökerdim.

O yazıp siler sonra tekrar yazardı, bense o sırada yazdıklarına bakar ve uzayıp cümle olan kelimelere teker teker şekil verirdim. Zamanla yüzler kendilerini yer ve zamana bırakırken olaylar ilerler ve karakterler eninde sonunda bir sorunla karşılaşır. Bu sorunlar zamanla karakterleri büyütür, büyütürken değiştirir. Beni büyüten de kitaplardaki sorunlardı. İşte bu yüzden kitap okuyan insanın görüşleri, düşünceleri farklıdır, olgundur. Saate baktığımda zamanın ilerleyip bir günü daha geride bıraktığını, takvimden bir yaprağın daha eksildiğini gördüm ve üzüldüm.

Okulun ilk haftası bitmişti ve havalar fark edilir bir şekilde soğumaya başlamıştı. Deniz’le sürekli tartışır olmuştuk. Deniz gelmiş ve sessiz adımlarla içeri girmişti. Birbirimize aynı yüz ifadesiyle bakıyorduk. Kaşlar çatılmış, gözlerde kızgınlık ve pişmanlık duyguları harmanlanmış, yüzler asık. Elinde ise ona aldığım kitap. O kitap sayesinde yakınlaşmış ve dost olmuştuk. O sıralar çok sevdiğim, doğrusu şimdi de sevdiğim, bir kitap olan “Uğultulu Tepeler” i ona hediye etmiştim. Bu kitap benim için uzayıp cümlelere dönüşen harflerden ibaret değildi. Bu kitap bir dostluğun tohumunu barındırıyordu. Bu tohum dört yıl önce hayatlarımıza atılmış, sulanmış ve her geçen gün daha da büyüyecek köklü bir ağaca dönüşmüştü. Şimdi bu ağaç zorlu rüzgârlarla sınıyor, yıkılmaya çalışılıyordu; ancak bu ağaç kolay kolay yıkılacak bir ağaç değildi. Sabah kırdığımız bu parçaları şimdi teker teker topluyor ve tamir ediyorduk. Daha önce meltemler esmişti bu ağacın etrafında ancak hiç böyle bir rüzgâr geçmemişti üstünden.

Deniz evden çıkmalı ancak birkaç dakika olmuştu ki duyduğum sesle koşarak pencereden bakmaya başladım. Gördüğüm manzara beni dondurmuyordu. Siyah araba Deniz’in ince bedenini sokağın başındaki kitapçının camına kadar sürükleyip camı paramparça etmişti. Evden çıkmam saniyeleri almamıştı. Çıglıklarım sokakta yankılanıyor, gözyaşlarım ise sicim gibi akıyordu. İçimden bazı parçalar kopup giderken benim aksime karşımdaki kanlı yüz derin bir suskunluğa büründü. Deniz’in vücudu kırılan camların ve

arabanın etkisiyle kanla kaplıydı. Deniz hızla kan kaybederken onlarca kez okunduğunu belli edecek derecede yıpranmış kitabın sayfaları etrafa saçılmış ve bu kitap Deniz'in kanyıyla ıslanmıştı. Peşimden büyük bir korkuyla gelen annemle babam ambulansı aramakta gecikmemişti. Biraz sarhoş biraz da uykulu olan adam olmanın etkisinden çıkamamış bir biçimde arabadan inerken etrafına bakınıyordu. İçime dolan sinir ve hüzün hücrelerime kadar beni ele geçirirken kendime hâkim olamıyordum. Sinirli adımlarla aracı süren adama doğru ilerlerken bağırma ve hakaret etmeye başladım. Yüzümdeki ifadenin ne kadar korkunç olduğunu tahmin etmek zor değildi. Adam da yüzümdeki ifadeden korkmuş olacak ki bir iki adım geriledi. Bağırma devam ederken kolumdaki büyük eli hissetmemle yerime sabitlenmem bir oldu. "Şimdi sırası değil." Babamın sesi de benimki kadar üzüldü.

Dakikalar usulca ilerlerken ben hala çılgık çılgıyaydım. Ambulans dakikalar sonra geldi ve Deniz'i hızla araca yerleştirdiler. Denizin arkasından araca bindim ve kapının kapanmasını bekledim. Annemler Deniz'in tek yakını olan dedesi ve anneannesine haber vermek ve onları da almak için oraya yöneldiler. Düşüncelerden hızlıca sıyrılıp ben de farkında olmadan Deniz'e baktım. Durumu gerçekten kötüydü ve onun yüzüne bakarken üstüme git-tikçe ağırlaşan bir yük yükleniyor gibi hissediyordum. Hastaneye ulaştığımızda ben de farkında olmadan sedyeyi takip ettim. Göz yaşlarının adeta birbirleriyle yarıştıyordu. Deniz'i hemen ameliyata almışlardı. Ameliyathanenin önünde dizlerimi kendime çekmiş duvarın dibinde ağlıyordum ki Deniz'in anneannesinin feryadıyla kendime geldim. Evladının yadigarı, emaneti şimdi içeride ne haldeydi? Onları öyle görünce güçlü durmaya karar verdim. Saatler geçmek bilmezken kapıdan çıkan her doktora umutla, bir o kadar da umutsuzlukla bakıyorduk ancak her seferinde aynı cevabı alıyorduk. "Bir şey demek için çok erken. Beyninden hasar aldığı için durumu hala kritik." Doktor yine aynı cümleyi kurduğunda içim iyice kararmıştı. Terk edilmiş bir kasabadan farkım yoktu. Doktor içeri girerken düşüncelerimle baş başa kaldım.

Elimdeki kırmızı kurdeleyi yaşlı ağacın ince dalına bağlamayı bitirip Deniz'e baktım. Yüzünde buruk bir gülümsemeyle mavi kurdelesini bağlamaya çalışıyordu."İdil burayı çok sevdi.", dedi. İdil, Deniz'in uçak kazasında ölen kardeşiydi. Deniz, ailesi hakkında konuşmayı pek sevmezdi bu yüzden ailesinden fazla bahsetmezdi. Bildiğim kadarıyla İdil, ondan iki yaş küçükmiş ve hayat dolu bir kızmış ancak hayat onu birkaç sene önce Deniz'den koparmış. Buraya ilk olarak kardeşi ile gelmiş. Bildiğim kadarıyla ne zaman üzgün olsa bu ağaca sığınır. Bu ağaç bizim gizli dilek ağacımızdı. Deniz: "Bazen rüyamda onları görüyorum. Eski fotoğraflar, yüzlerini hafızamda taze tutuyor ancak kokuları zamanla benden uzaklaşıyor. Annemin beni koruyan kokusunu artık yanımda hissedemiyorum. Tam dokuz sene oldu onlar gideli; ama canım hâlâ ilk günkü gibi acıyor. Zaman ilerledikçe hayalleri de onlar gibi benden uzaklaşıyor ve bu canımı daha fazla yakıyor." dedi.

Gözünden akan bir damla yaşı elinin tersiyle silip hiçbir şey olmamış gibi yüzüne büyük bir gülümseme yerleştirerek ayağa kalktı."Gidelim artık." Başıyla onu onaylarken ben de ayağı kalktım. Havanın kararmasına daha bir iki saat vardı ve Deniz'in köpeği Kahve'nin dolaşmaya ihtiyacı vardı. Deniz ailesini kaybettikten sonra annesine ve dedesi ile yaşamaya başlamıştı. Emine teyze hayvanları çok sevdi bu yüzden köpeği hemen kabul etti ancak Deniz'in dedesi çok inatçı biriydi. Saatlerce ona yalvardıktan sonra köpeği evde beslememize izin vermişti.

"Masal... Masal..." Annemin bana seslenmesiyle kendime geldim. Anılar beynimin uzak köşelerine tekrar göç etmeye başladıkça nefesimin kesildiğini hissediyordum. Dalıp gitmişim ve göz yaşlarım biraz olsun azalmadı.

"Çok yorgun görünüyorsun istersen eve gidip dinlen. " dedi annem. Annemin tavsiyesine karşılık başımı olumsuz anlamda salladım ve saate baktım. Deniz dört buçuk saattir ameliyattaydı ve hâlâ nasıl olduğu hakkında bir bilgim yoktu. Dakikalar uza-

yıp gidiyordu ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Doktor kapıdan çıktığında hızla yerimden kalkıp doktorun yanına gittim. Doktor: “Ameliyat olumlu devam ediyor ancak hâlâ kritik bir süreçteyiz ameliyat yakında biter ve size detaylı bir bilgi verilir.” dedi. Sözcükler dilimin ucunda çıkmamak için direniyor, cam kırığı misali canımı yakıyordu. Boğazımdaki yumru konuşmamı engelliyor, zaten olmayan konuşma isteğimi iyice benden uzaklaştırıyordu.

Ameliyat dört buçuk saat sürdükten sonra yerini yoğun bakıma bıraktı. Beyninde bir hasar meydana geldiği için ilk yirmi dört saat yoğun bakımda tutulacaktı. Yoğun bakımın önünde beklerken düşüncelerim bana adeta işkence ediyordu. Hatıralar beynimi işgal ederken umutsuzluğun keşfedilmemiş topraklarını fethediyordum. Nefes almam giderek zorlaşıyor ve kendini derin iç çekişlere bırakıyordu. Yoğun bakım ünitesinin önünde beklemek, içinde olmaktan daha zordu. Her giren çıkana bin bir farklı duyguyla bakıyor, iyi bir haber alabilmek için adeta çırpınıyorduk. İçimde karanlığın yeni bir tonu sahne alırken korku ve hüznün bedenimi sarıp sarmalıyordu.

Tam üç gün... Duygularımın beynimle savaştığı üç koca gün geçmişti kazanın üstünden. Deniz birazdan yoğun bakımdan çıkartılıp odaya taşınacaktı ama içim ilk günden daha karanlıktı. Uyandığımdan beri dua ediyor ve iyi şeyler olmasını diliyordum. Düşüncelerim beni esir alırken saatler ilerliyor, hava kararıyordu. Annemlere Deniz’in odaya alındığını bildiren bir mesaj gönderip yatağının yanındaki tekli koltukta yerimi aldım. Hemşireler açıklamaları yapıp odadan ayrıldıktan hemen sonra Deniz’in dedesi ve anneanesi içeri girdi. Deniz’in uyduğunu fark ettiklerinde sessizce odadaki diğer ikili koltuğa yerleştiler. Sessiz dakikaların ardından doktor ciddi ve yavaş adımlarla içeri girdi. Yüzünde bizi teselli etmek isteyen bir ifade vardı. Doktor gelene kadar uyanan Deniz de ameliyatını gerçekleştiren doktoru inceliyordu. Kırklı yaşların ortalarında, senelerin yüzünde bıraktığı izlerle dolu, tatlı bir bayandı doktor. Deniz’in dedesi doktora klasik sorular soruyor, doktor ise bu sorulara alışmış bir biçimde duruma göre yanıt

veriyordu ancak doktorun ağzından çıkan son cümle ile gözlerime dolan yaşlar ve beynimi işgal eden anılar adeta yarışmaya.

25 Nisan 2012

Banktan kalkıp Kahve'yi dolaştırmaya başlamıştık.

- Ne diledin?

- Olmaz, söylersem gerçekleşmez.

- O zaman senin için ben gerçekleştiririm.

Bu konuşmanın ardından ufak bir tebessüm ile soruma yanıt verdi: "Çok okunan bir yazar olmak istiyorum." verdiği cevap tahmin edilmesi kolay bir cevaptı. Onu bildim bileli edebiyatla arası iyi olmuştu, hep de iyi olacağına benziyordu.

"Beyninde bir hasar meydana geldiğinden elleri ile beyni arasındaki bağlar da hasar görmüş. Maalesef ellerini bir daha eskisi gibi kullanamayacak." Kulaklarıma ulaşan bu cevap bedenime tokat misali çarparken aynı duygunun kat be kat fazlası Deniz'in bedenini sarmıştı. Kireç rengi, yüzünde belirginleşmeye başlıyordu, gözleri ise elleri ile olan temasını kaybetmiyordu. Gözlerindeki yaşlar gittikçe artıyor, düğümlenen boğazına akıyordu. Ellerini büyük bir ısrarla hareket ettirmeye çalışıyor ama yapamıyordu. Bu yağmurlu bir havada doğmayacak güneşi, eski bir istasyonda gelmeyecek bir treni beklemek gibiydi. Sudan çıkmış bir balığın su için son çırpınışları gibiydi. "Peki ya fizik tedavi, yararı olmaz mı? Böyle kalamam.", dedi Deniz. Bağırışına gözyaşları eşlik ederken adeta yıkılmak üzere olan eski bir binayı andırıyordu. "Fizik tedavi mümkün, fakat elini eskisi gibi kullanman olanaksız. Bu uzun bir süreç, sabır gerektiriyor. Düzenli bir şekilde tedavine devam etmen gerek. Aksatılmaması gereken ciddi bir iş bu." dedi doktor da. Deniz ağırca başını sallarken "Ya yazı? Yazı yazmak benim hayatım, yazı yazabilecek miyim?" dedi, umudu elle tutulur biçimdeydi. "Uzun bir tedavinin ardından elbette tutabilirsin. Tekrardan yazı yazabilirsin ancak bunları eskisi kadar kolay yapamazsın." diye yanıt verdi doktor. "Peki, bu tedavi ne kadar sürer?" Anneannesinin sesi ise merak ve endişe doluydu.

Her ne kadar fark ettirmemeye çalışsa da bunu anlamak zor değildi. Doktor: “Deniz daha çok genç, bu tür tedavilerde hasta ne kadar genç ise tedavisi o kadar verimli sonuç veriyor. Daha önce de belirttiğim gibi gerekli tedaviyi aksatmazsa ortalama bir yıl içerisinde temel hareketleri yapabilir. Tedavinin hızı en çok da hastaya bağlı. Deniz’in gayreti ile iyileşme süreci doğru orantılı.” dedi. Deniz, karşılaştığı durumlar karşısında ne yapacağını her zaman bilirdi; ama şimdi kalabalık bir sokakta yönünü kaybeden bir çocuğun kaybolmuşluğu vardı yüzünde. Doktor gerekli açıklamaları yaptıktan sonra yavaş adımlarla odayı terk etti.

Bilgisayarımın ekranını kapattıktan sonra büyük bir sevinçle yanımda oturan Deniz’e baktım, ne zaman bir kitabın sonuna gelsek yüzünde bu mutluluk olurdu. Zaman her şeyin ilacıydı gerçekten ve insan bir şeyi gerçekten çok isterse oluyordu. Bunu Deniz’in gözlerinde görebiliyordum.

İlk kitabımı kazadan iki yıl sonra çıkartmıştı. Aylarca en çok okunanlar listesinden inmeyen kitabı onu daha da yüreklendirmişti. Hâlâ yazmakta zorlanıyordu bu yüzden onun söylediklerini yazıya döküyor, sözlerini kâğıtla buluşturuyordum. Bilgisayara hafif buruk bir tebessüm ile bakıyordu. “Galiba bitti.” “Galiba, asla ellerimi eskisi gibi kullanamayacağım.” Sesindeki umutsuzluk bedenimi yakıp geçiyordu. Haklıydı, bir şey diyemedim. Ellerini tutup içimdeki sevgiyi ona aktarmak istercesine sıktım. Bana “Her şey için teşekkürler Masal.” derken yüzümdeki tebessüm büyümüşü. Sarılıp birbirimize kucak dolusu sevgi hediye ettik. Bilgisayarın yanıp sönen ışığıyla ikimizin de gözleri bilgisayara kaydı. Deniz’in en sadık okurlarından biri olan İde’den yeni bir e-posta gelmişti. Deniz’in çıkan tüm kitaplarını okur, en kısa sürede kitap hakkında yorumlarını gönderirdi. Onun gibi e-posta atan bir sürü okur vardı. Bu okurlar Deniz’i her zaman gülümsetirdi, artık yazmak için daha fazla sebebi vardı. İde ise ailemizden biri gibi olmuştu. Deniz’in nerede olursa olsun tüm imza günlerine gelir ulaşabileceği her yerden ulaşmaya çalışırdı. İlk başta takıntılı olduğunu düşünsek de sonradan en sevdiğimiz

okurlardan biri olmuştu. Deniz ise elleri için hâlâ uğraşmaya devam ediyordu. Elleri asla eskisi gibi olmamıştı, o söyler ben de onun yerine yazıya geçirirdim. Yedi kitabını da böyle yazmıştık, şimdi ise onun hikâyesini benim gözümden yazıyorduk.

25 Nisan 2012

- Ne diledin?
- Olmaz, söylersem gerçekleşmez!
- O zaman senin için ben gerçekleştiririm.